

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Fat Mod, du Jord, vær frisk og glad

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Fat Mod, du Jord, vær frisk og glad", i Grundtvig, N. F. S.: *Sang-Værk til den danske Kirke. - 1944, 1944-1964*, s. 592. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig11val-shoot-workid149431/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Sang-Værk til den danske Kirke. - 1944

7 Under Livets Træ vi bygge,
Paa Guds Kirke-Bjerg, det Ny,
Der er baade Lys og Skygge,
Der er Kiølighed og Ly,
Der er Udsigt i det Fjerne,
Over Hav og over Stjerne,
Til det evige Palads!

8 *Israel* den gamle Ceder
Var paa Herrens Libanon,
Den, som nu sig vidt udbreder,
Og som selv er Liv og Aand,
Nyt og Gammelt godt forliger,
Thi med Frelseren *nedstiger*
Ogsaa Den fra *Abraham!*

No. 329. *)

1 Fat Mod, du Jord, vær frisk og glad!
Nu skifter Tid, nu vendes Blad,
Nu vil dig Gud velsigne,
Nu Mark og Skov, med Ax og Træ,
Skal blomstre op i Kirke-Læ,
Guds Have du skal ligne!

2 Op, Zions Børn, lad Glædskabs-Lyd
Udtrykke eders Sjæle-Fryd,
I Herren, eders Glæde!
I mættes skal med Brød fuldhvidt;
Med Himmel-Dug og Regn fuldtit
Vil Gud sin Ager væde!

3 Nu sees det skal paa eders Lo,
Hvor deilig Hveden her kan groe
Og fylde skjønt i Lade,

*) Propheten *Joels* Spaadom i det 2det og 3die, forklaret efter Ap. G. 2det.

Og Perserne til Most og Viin,
Med Perserne til Olje fiin,
Skal kappes sjæleglade!

4 Den Grøde giennem mange Aar,
Som Orme-Flokken, Plage haard,
Kun deelde med Græs-Hoppen,
Den kræver, skænker Jeg igien
Til Folket, der som Dugg svandt hen.
Lad faste Orme-Troppen!

5 Thi skal, med Bod for alle Savn,
I love høit mit Herre-Navn
For mine Under-Værker!
At Æres-Redning god I fandt,
For eder Jeg staaer midt iblandt,
Det er, hvad nu I mærker!

6 Ja Herren, eders Gud, er Jeg,
Og uden Mig der herskes ei,
Mit Folk skal ei beskæmmes,
See, nu oplader Jeg min Haand,
See, nu udgyder Jeg min Aand,
Saa det skal aldrig glemmes!

7 Alt Kiød min Aand skal falde paa,
Som Sønnen skal og Døttre spaae,
Om hvad der er for Haanden,
De Gamle times Drømme-Syn,
De Unge Lysning, som af Lyn,
Og Alt er det af Aanden!

8 Endogsaa de af Trælle-Æt,
Som Naade min for Himmel-Ret,
Min Tro for Sandhed tage.

Ja, Slave-Folk af begge Køn
I Aandens Mynt faae Naade-Løn
I Gavnildhedens Dage!

9 Paa Himlen Tegn, paa Jorden Kamp,
Paa Vandet Ild, i Luften Damp,
Skal Domme-Dag bebude;
Men sorte skal dog Soel som Sod,
Og Maane males rød som Blod,
Før Tidens Løb er udel!

10 Og finde skal en Rednings-Havn
Paakalder hver af Herrens Navn:
Jerusalem slaaer aaben;
Paa *Zion* throner Frelsens Gud,
Og Han med sine visse Bud,
Dem tager under Kaaben!

No. 330. *)

1 Hvilende paa mig er *Guds Aand*,
Salvet har mig Hans høire Haand,
Sendt mig Han har med Glædens Røst
Fattige Folk til Hjelp og Trøst,
Læge god for dem især,
Som har Sting og Hjertefærd!

2 Prædiken min gjør Fanger frie,
Blinde jeg staaer med Syn og bi,
Sørgende spaaer jeg gode Kaar:
Glædelig Fest og Gylden-Aar,
Hvidt for Sort og Sang for Graad,
Salve skion for Dødens Braad!

*) Propheten *Esajas* Spaadom i det 6de, forklaret efter *Lucas* i det 4de.